Győri László

Csip-csip csóka, vakvarjúcska

Anya elment, sok a dolga,
ne sírj, ne sírj, kisfiúcska!
Visszajön majd érted újra,
ne sírj, ne sírj, kisfiúcska!

– Anya, anya – sírja, mondja.
– Anya, anya – csak zokogja,
nincs rá vigasz, kis porontya
– Anya, anya – sírja, mondja.

Nincs rá vigasz, azt jajongja:
– Anya, anya – sírja, mondja.
Anya elment, egyre ontja
könnyeit a kisfiúcska.

Visszajön majd, vissza, újra,
ne sírj, ne sírj, kisfiúcska.
Játsszuk azt, hogy vakvarjúcska,
én megcsíplek, te meg vissza.

Mindhiába, hol a kulcsa,
ne sírjon a kisfiúcska?
Elveszett a vigasz kulcsa,
visszahozni csak ő tudja.

– Anya, anya – sírja újra,
szívünk szakad, kisfiúcska.
Csip-csip csóka, vakvarjúcska –
a játéknak semmi haszna.

Szívünk szakad, csak ne ontsa
könnyeit a kisfiúcska!
Föl-földobjuk a magasba,
attól hátha majd kacagna.

Mi, nagyanyja, mi, nagyapja,
mi vagyunk most, mi a dajka,
ölelője, csitítója,
aki őrzi, aki óvja.

De ha egyszer olyan volna,
mindkettőnknek lenne dolga?
Ha elmennénk, kisfiúcska,
mikor térnénk vissza újra?

Írás

Hajléktalan, de nem bűnöző –
mondja falon az Írás.
Milyen büszke vagy védekező
gondolatgabalyítás!

A falon ég, a kocsma falán
ég fehéren az Írás.
Összeverték: – Mihaszna zsivány!
És alázta a Sírás.

És úgy tudta legyűrni, hogy írt,
hogy betűket vetett fel,
írta le büszkén mint jó hírt:
én nem vagyok gazember.

A kocsma falán, az ég falán
így olvassátok az Írást.
Remegve írta egy éjszakán
mint útbaigazítást.

Még kerülhet a kréta elő,
még írhat újat az Írás:
költő volt, de nem bűnöző,
a maga tolvaja, mint más.

Kis mellékutcák műhelyeiben

Kis mellékutcák műhelyeiben
miért csináltok új meg új hegedűt,
szerény mesterek, miért dolgoztok
ilyen serényen,
nem lesztek soha Stradivari.
Miért az újabb meg újabb hegedű?

– Ha művész, vegye kézbe ezt a nyűtt,
lecsepült hegedűt,
húzza meg rajta a vonót –
ha művész, de csak ha művész.

Lássam, elbír-e vele?

Igaz, nem vagyok Stradivari,
de mester! Aki munkájára büszke.
Ez a műhelyem, ez a két kezem,
ez a hang, amely szól, Beethoven
a forma, a fa, a pác titkai által.

Lenézi még, vagy igyekszik utána,
hogy utolérje, ami benne van:
a beethoveni hangot!?

Nézzen vele szemközt!
Csak méltatlan kezek
teszik silánnyá az eszközt!

Új művészek jönnek,
kell az új meg új hegedű.
Nőjjön fel hozzá majd a mű!

Fiena

Tetszik vagy nem tetszik, de íme, tessék,
elért a baj, egy kínos, rossz betegség,
a *fiena*, a fájdalmas pirosság,
jó volna tudni, mik okozzák.
A doktornő tudja, de az a bizonyosság?
Fiena? Biztos? Rábízom magam.
Ha *fiena,* legyen! Hisz nagyítója van.

Még az a jó, hogy nem a lelkem
festi viszkető vörösre ismeretlen
barbár horda, hogy lángolok tőle,
mint felgyújtott város ezernyi tetője.

Lelkemmel ugyan hova mennék?

Aki gyógyít, az mindent gyógyít,
irtja a pokloknak kígyóit,
fejükre tipor, a pokolban
minden kígyó laposra összeroppan.

A testemet hozom, íme, tessék,
drága doktornő, én, halandó
szeretnék lenni, maradandó,
még egy ideig úgy szeretnék
kín nélkül élni az öregség
árnyékában egészen addig,
ameddig naponta hajnallik,
naponta alászáll mindegyik napom,
s a poklok kígyóit, a sötét ármányt
összezúzni tudja,
mint barbárok a márványt.